

שער הנגב - ערב שבת, ב' בסיוון תשע"ז, 26 במאי 2017

שלום לחברות ולחברים,

הועדה לביטחון העומק

ועדת החוץ והביטחון של הכנסת קיימה אתמול בשער הנגב ישיבה רשמית, שסיכמה סיור עומק, תרתי משמע, שערכה באוגדת עזה. ראשי הרשויות בעוטף הציגו את האורות והצללים שבסיוע הממשלתי לפתרון חידת הצמיחה הדמוגרפית והכלכלית שמתקיימת אצלנו ונציגי משרדי הממשלה וזרועות הביטחון בתורם - התפארו והתפתלו, כל אחד על פי מיקומו, כל אחת על פי טעמה.

מכיוון שחלק זה של ישיבת הועדה לא היה חסוי, אני מביא בפניכם את עיקר דברי הסיכום של הח"כים שהשתתפו בו: אלוף (מיל.) איל בן אברהם (העבודה) מתנגד לפגיעה כספית ברשויות מקומיות שהתושבים שלהם עולים בסולם הסוציו אקונומי ומבקש לסייע לנו בתקצוב מעונות היום הממוגנים. מוטי יוגב (הבית היהודי) מבקש לסייע בנושא מעונות היום ומציע לבחון אישורי עבודה לעזתים בישראל. חיים ילין (יש עתיד) מסכים שאסור לפגוע בתפקוד מרכזי החוסן בשנתיים הקרובות, תומך בתקצוב מידי של מעונות היום הממוגנים ודורש לעסוק אינטנסיבית בשיפור תנאי הקיום ברצועה. יו"ר הועדה, אבי דיכטר (ליכוד) מורה על מעקב תקציבי בעוד חצי שנה ומצנן ההתלהבות באשר לכניסת פועלים עזתים לעבודה בישראל.

בתום הישיבה, בישיבה אינטימית עם דיכטר, הידקנו את ההכרה שנושא ההתגוננות בפני מנהרות נמצא בקדמת סדר היום והתקצוב של הדרגים הלאומיים העליונים.

אבל לא הבטחנו לקיים...

ואז עלינו שוב לירושלים. בכנסת ישראל נפגשנו, ראשי המועצות האזוריות בצפון הנגב, עם ראשי רשות המים ונציגי האוצר. הנושא: מחיר מי השפד"ן. תקציר הפרקים הקודמים: בכדי לשכנע אותנו לתמוך ברפורמה במחירי המים לחקלאות בכל הארץ, אמרו לנו שמחיר השפד"ן לא יועלה. שמחנו במגמה להוזיל את המים השפירים לחקלאות וקיוונו שאכן יניחו לנו בסוגיית השפד"ן.

כעת, מתקיים נסיון לפרוט לנו על הנימים הסוציאליסטיות שלנו: "למה שלכם, בצפון הנגב, יהיה מחיר נמוך יותר מאשר באזורים אחרים בארץ?" "לא עשו אותנו באצבע - הבטחות", אמרנו, "צריך לקיים. רציתם את התמיכה שלנו בינואר וכעת אתם מתהפכים עלינו? לא בבית ספרנו." המשך יבוא.

אחוה וקיימות

בכנס שהתנהל במכללת אחווה הסמוכה, עסקנו בשאלות של אדם וסביבה. אני מבקש לעניין אתכם בשני סרטונים: דבריו של [אדם דניאל, תלמיד כיתה ד'](#) ושיח ראשי רשויות מקומיות [בנושא הקיימות](#). (מי שלא מוכן לשמוע אלא את דברי ראש המועצה האזורית של שער הנגב, הרי שדבריו הראשונים מתחילים בדקה 22:50 ופנינו השניים מתחילים בדקה 52:25).

תעלומת הכנסייה הביזנטית

בתחילת השבוע שעבר יצאנו לסיור ארכיאולוגי בשדות מפלסים שסובבים את תילי העתיקות שממזרח לכביש 232, בפתחת נחל חנון. מורה הדרך שלנו היה מאיר פרלמוטר, מוותיקי הקבוץ ומראשוני החקלאים שלנו. בתחילת שנות החמישים, מאיר היה עד והיו עדים חבריו לעבודה בשלחין ובפלחה, לשלל מטבעות וכדים, עמודי שיש, אבני פסיפס ופסלים עטופי טוגות, שנשלפו מהאדמה, בתום החריש השנתי העמוק ובעקבות גשמי החורף. גם בלי יורם חיימי (רשות העתיקות, מפלסים, שנקרא בדחיפות לטפל בסוגיה של ארכיאולוגיה בת זמננו עם רגישות מדינית), יכולנו לחוש את התאווה הבלתי מוסתרת שמפעמת במאיר בשני הדורות שחלפו: לחשוף את הכנסייה הביזנטית, שיש לו עדויות מצולמות לקיומה, בעומק של מטר מתחת לפני השטח.

התילים הם בעצם ערמות של פסולת קרמיקה מבתי היוצר הרבים שאכלסו את המרחב במשך מאתיים שנים לפחות, אי אז, לפני כ-1,500 שנים. אלפי אנשים גרו כאן, עבדו למחייתם, עבדו את אלוהיהם והשאירו לנו מזכרות, שלשמחתנו, לא התכלו עם השנים. אם למישהו יש 100 אלף שקל פנויים להובלה, הרי שנוכל לקדם מיזם של חפירה על ידי הקהילה, בליווי מקצועי ובעיבוד נכון של המידע שיתגלה, ללא ספק.

הקרייסטאג מריע

יממה וחצי ביליתי עם משלחת המומחיות של שער הנגב במחוז קרלסרואה (גרמניה). עודד פלוט, מנכל המועצה, הוביל את הביקור שסיכם את שלוש שנות העיסוק המשותף של שתי הרשויות המקומיות בתחום החירום והשיק את הנושא החדש, בו נלמד אלו מאלו – תחום הזיקנה.

חלקי התמקד בנאום שנשאתי בפני הקרייסטאג, הפרלמנט המחוזי, בו חברים נציגי הסיעות הפוליטיות העיקריות שבגרמניה. להלן, מקצת הדברים, שבסיומם נעמדו מאה החברים ומחאו ממושכות כפים לישראל, בן לפליטים גרמניים שניצלו בעור שיניהם מהתופת: " בני משפחתו של אבא שלי, לפחות מאז אמצע המאה ה-18 היו יהודים מסורתיים וגרמנים גאים... לפחות עד לתחילת הקטסטרופה הבלתי נתפסת של שנות השלושים והארבעים. עד היום יש ישראלים ויהודים שמתקשים לקיים יחסים נורמליים עם גרמנים ועם גרמניה, גם כאשר מדובר בגרמניה הדמוקרטית, הליברלית, שוחרת השלום וידידתה המסורה של ישראל.

ואני עומד מולכם כבן למשפחה שרק רוע עליון גרם לה לעזוב את מולדתה, כפליטים. עד סוף חייהם, אבי, הוריו והאח שלו, הפרידו באופן חד משמעי בין התרבות הגרמנית האצילית לבין משטר הרשע חסר התקדים, שניתק אותם מהמדינה בה גדלו ואשר אותה שירתו נאמנה. עד סוף ימיו החזיק סבא שלי בכיס הז'קט שלו את "צלב הברזל", אותו קיבל כחייל קרבי במלחמת העולם הראשונה. במלחמה ארוורה זו, נהרגו שני אחיו, הדודים של אבא שלי, אותם הנציח סבא בשמות שני בניו, שנאלצו לעזוב את גרמניה יחד איתו, בספינה האחרונה שהפליגה מהמבורג, לאחר שחרורו מבוכנוואלד, בו נכלא ב"ליל הפוגרום" (..)

אני עומד מולכם

כמחנך, שמאמין שאין ילדים רעים, יש רק ילדים שרע להם, כישראלי ציוני, שמאמין שניתן לעשות את מה שנראה כבלתי אפשרי, כיהודי, שתמיד מאמין בעתיד טוב יותר, שרק צריך לאפשר אותו, כסוציאליסט, שמאמין שכל בני האדם מחוייבים זה לזה וזכאים כולם לאושר. אני רואה בשותפות הנהדרת שלנו חובה מוסרית כלפי בני הדורות הקודמים, שקיוו לחיים צודקים ובטוחים וכלפי בני הדורות הבאים, שזכאים להיוולד אל עולם של תקווה ושל שלום. " כאן ציינתי את פועלם של ישראלים וגרמנים רבים ביצירת הקשרים ובעיקר ציינתי את אליהו סגל (מפלסים), מזכיר המועצה לשעבר שהקים את השותפות ואת שולי הרן (דורות) שמניעה אותה מטעמו, היום.

סיימתי במשפטים הבאים: "לכן, אין לי ספק שהתשתית המבוססת שהנחנו לשותפות בינינו תמשיך לעומק המאה ה-21. אני יודע שההערכה האישית ההדדית שיש לנו, תשרת את התושבים ואת הישובים שלנו עוד שנים רבות. אני מקווה שנמשיך ונהיה, גם בעתיד, חלק מרשת גדולה וחזקה של בני אדם שרוצים לקיים עולם של שמחה, עולם של רווחה עולם של כבוד לאדם."

עצמאות מקיר תזעק

יצא שמגרמניה החדשה עברנו לספרד, המתנערת גם היא מעברה רדוף רדיפות היהודים. הסיבה להתכנסות בחצי האי האיברי, הוא שבית הספר היהודי היחיד במדריד הצטרף לרשת WORLD ORT, ארגון החינוך העולמי הוותיק, שאני חבר בהנהלתו. כשלוש מאות פעוטים מהגיל הרך, ילדי בית ספר יסודי ותיכון לומדים יהדות וישראליות, לצד לימודים כלליים, במוסד איכותי, שהממלכה הדמוקרטית מממנת.

מה אומר ומה אדבר, חברות וחברים, די מרגש ומאד סמלי היסטורית - לקרוא על קיר בית הספר משפטים מתוך מגילת העצמאות הישראלית, שכתובים באותיות קידוש לבנה, בבירתם של פרדיננד השני ואיזבלה הראשונה, חותמי הצו המלכותי להמרת הדת או לחילופין, לגירוש יהודי קסטיליה ואראגון.

**שבת שלום וחודש טוב,
אלון**